

Časopis s podobami za slovensko mladino. S prilogo „Angelček“.

Štev. 9.

V Ljubljani, dné 1. septembra 1907.

Leto XXXVII.

Zašumeli so topoli . . .

Zašumeli so topoli
ob potoku za vasjó,
ko sem od vasi domače
žalosten jemal slovo.

In kraj mene v vročih sólzah
mati moja stala je,
v srcu njenem ob slovesu
črna žalost plula je.

Završali so topoli
kakor preje še nikdar:
„Sinko moj, oj mili sinko,
ali čuješ ta vihar?“

Oj, viharjev tebe čaka
še v življenju sto in sto,
da boš zmagal: „Bog in mati!
v vihrach naj ti geslo bo.“ —

Slavko Slavič.

Ti gozd zeleni . . .

Ti gozd zeleni, prijatelj moj,
le šumi, pesem mogočno poj,
poj o viharjih, ki so za goró,
poj o mrakovih, ki so pod njo.

Ti meni živ prijatelj se zdiš,
ko v mrakih večernih otožno šumiš,
polašča se mojega srca radost,
po žilah mi pluje mladost.

In zvezde od daleč vstajajo,
spomini v srce prihajajo . . .
Ti gozd zeleni, prijatelj moj,
le šumi, šumi in poj!

I. Mohorov.